

сѣмъ се така приобщилъ съ тѣхъ, като че сж и мои.

Не можеше да се разбере, къмъ коя категория хора принадлежи. Къмъ лошитѣ не е, а между добритѣ не може направо да влѣзе, ако трѣбва да се държи смѣтка на сприхавостта му. Но единъ случай, най-важниятъ и най-последниятъ случай въ живота му, подсказа нѣщо поясно за него. Това бѣше въ време на едно голѣмо наводнение, когато работѣхме въ Кацелово при Маджара.

Ще опиша този случай тѣй, като че сѣмъ билъ тамъ. Така мисля ще дамъ по-жива картината на едно истинско събитие.

Презъ деня бѣше тежко. Изъ полето лежеше непоносима марана.

Къмъ четири часа подиръ обѣдъ Маджарътъ се спрѣ до крушата и се загледа въ небето. По тлъстото му лице проигра уплаха.

— Ще имаме работа май, — рече той на качегара си, когато минуваше край него.

— Каква работа?

— Има да се излѣе единъ дъждъ, че свѣта ще потопа, — рече Маджарътъ, безъ да се долавя въ гласа му обикновената шеговита нотка.

Качегарътъ дигна глава и се загледа къмъ небето. Брашненитѣ му клепки леко потрепнаха отъ блѣсъка.

— Кой знае! — лениво измънка той и отмина.

Тия размѣнени нѣколко думи не останаха незапомнени. Мина не мина единъ часъ, небето позеленѣ отъ гъсти зловещи облаци. Догде се усѣятъ работниците да прибератъ на сушина нѣкои нѣща, дъждътъ започна, а нѣколко минути следъ това отъ облацитѣ водата ливна като отъ бездѣнна огромна бѣчва. Стана тъмно — отъ лѣтния свѣтълъ день не остана нито поменъ. Спрѣ и работата. Работниците гледаха загрижени и посивѣли. — Не е чаканъ този дъждъ. Харманитѣ сж въ разгара си. Дано е само на облакъ. . . Започна градъ. Отъ първия още мигъ по земята западаха голѣми парчета ледъ.